

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

w sprawie wniosku **K. J.**,

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.,

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 marca 2021 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2021 r., I KO 40/20, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w trybie art. 545 § 3 k.p.k.,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

postanowił:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. pozostawić bez rozpoznania wnioski skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2021 r., I KO 40/20, Sąd Najwyższy stwierdził oczywistą bezzasadność wniosku K. J. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), i odmówił jego przyjęcia.

Na to postanowienie zażalenie wniósł K. J., wnioskując jednocześnie o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

W uzasadnieniu skarżący odniósł się m.in. do kwestii nieudostępnienia mu akt sprawy, niewłaściwej analizy dokumentów w postaci zaświadczeń z ZUS w Ł.. Ponadto skazany zakwestionował skład sądu orzekającego w jego sprawie, podnosząc „czy można orzekać przy art. 258 § 3 k.k. w składzie 1 (jednego) sędziego”. Skarżący nie sformułował żadnych wniosków końcowych, wskazał jedynie, że przytoczone w zażaleniu argumenty są podstawą do wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy, przeprowadzona przez pryzmat argumentacji zawartej we wniesionym środku odwoławczym, nie prowadzi do wniosków odmiennych niż wskazane w zaskarżonym postanowieniu. Sąd Najwyższy w sposób należyty i przekonujący uzasadnił, dlaczego w tej sprawie nie zachodzą podstawy do przyjęcia do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania z powodów podanych przez skarżącego.

Z zażalenia wynika, że K. J. ponownie zakwestionował ustalenia poczynione w sprawie oraz wskazał na dokument w postaci zaświadczenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Ł., który w jego ocenie został błędnie oceniony w toku postępowania, co ostatecznie doprowadziło do jego skazania. Problem interpretacji tego dokumentu jest po raz trzeci wskazywany przez K. J. jako okoliczność uzasadniająca wznowienie postępowania. Po raz pierwszy został podniesiony w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt I KO 21/19, następnie zaś zaadresowany w piśmie inicjującym postępowanie pod sygnaturą I KO 40/20. W zaskarżonym postanowieniu, jak również wcześniej, w postanowieniu wydanym w sprawie I KO 21/19, Sąd Najwyższy prawidłowo wyjaśnił, dlaczego odmienna ocena dowodu z zaświadczenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Ł., jak również okoliczności dotyczące nieudostępnienia ówczesnemu oskarżonemu akt sprawy, nie mogą być potraktowane jako nowe fakty lub dowody uzasadniające wznowienie postępowania karnego. Z tym stanowiskiem zgadza się Sąd Najwyższy rozpoznający zażalenie skazanego. Rzeczywiście okoliczności i fakty przywołane przez skazanego nie mają waloru nowości, chociażby z uwagi na podnoszenie ich w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym w (...).

W zażaleniu została wyrażona wątpliwość co do prawidłowości składu Sądu orzekającego w I instancji w sprawie skarżącego objętej wnioskiem o wznowienie. Wobec tych wątpliwości należy wyjaśnić, że K. J. stanął pod zarzutami popełnienia czynów z art. 258 § 3 k.k., art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz czynu z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Zgodnie z

art. 28 § 1 zd. 1 k.p.k. na rozprawie głównej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Natomiast § 2 art. 28 k.p.k. wskazuje, że sprawach o zbrodnie sąd orzeka w składzie jednego sędziego i dwóch ławników. Żaden z zarzucanych skazanemu czynów nie był zbrodnią. Z akt sprawy nie wynika również aby wystąpiły inne okoliczności w postaci szczególnej zawichości sprawy, uprawniające do jej rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Ł. w innym niż jednoosobowy składzie.

Sąd Najwyższy zdecydował również o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, wyrażonego w treści rozpoznawanego zażalenia. Skoro w chwili decydowania o przyjęciu do rozpoznania osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania brak było przesłanek do wyznaczenia obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie, to brak ich jest także teraz, gdy Sąd Najwyższy ma dokonać jedynie oceny zasadności zaskarżonego postanowienia, zaś skazany domaga się wyznaczenia obrońcy z urzędu wskazując na te same okoliczności, które miał na względzie Sąd Najwyższy stosując procedurę z art. 545 § 3 k.p.k. Wyznaczenie obrońcy w celu sporządzenia zażalenia byłoby niejako zaprzeczeniem celu instytucji z art. 545 § 3 k.p.k. Stwarza ona bowiem możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie bez konieczności uzupełniania jego braków formalnych, czyli też bez konieczności wyznaczenia obrońcy z urzędu wówczas, gdy z wniosku skazanego w sposób oczywisty wynika brak podstaw do wznowienia postępowania sądowego. Tak właśnie jest w rozpatrywanej sprawie.

Podsumowując, w zażaleniu nie przedłożono żadnych argumentów, które świadczyłyby o niesłuszności zaskarżonego postanowienia.

W tej sytuacji orzeczono jak na wstępie.